

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 211/2018-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátkou [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 14 CoP 50/2016 a jeho uznesením z 21. novembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. februára 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 CoP 50/2016 a jeho uznesením z 21. novembra 2017.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že maloletá [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „maloletá“), bola matkou [REDAKOVANÉ] (ďalej len „matka“) neoprávnene zadržaná a premiestnená z miesta obvyklého pobytu v Spojenom kráľovstve Veľkej Británie a Severného Írska na územie Slovenskej republiky. Sťažovateľ v sťažnosti k popisu skutkových okolností predovšetkým uvádza: *„Sťažovateľ s matkou maloletej boli životnými partnermi v postavení druh a družka, sú rodičmi maloletej a že všetci mali spoločné bydlisko na adrese: [REDAKOVANÉ] Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska. Dňa 17. júna 2015 matka bez súhlasu sťažovateľa odišla s maloletou z ich spoločného bydliska a obvyklého pobytu maloletej, z Veľkej Británie, na územie Slovenskej republiky. Otcovstvo sťažovateľa je zapísané tak v anglickom rodnom liste, ako aj rodnom liste slovenskom. Otcovstvo bolo deklarované anglickým súdom High Court Of Justice, Family Division zo dňa 19. októbra 2015, č. k. FD15900428.“*

3. Sťažovateľ sa návrhom z 9. marca 2016 domáhal návratu maloletej do krajiny obvyklého pobytu podľa Haagskeho dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí z 25. októbra 1980 (ďalej len „Haagsky dohovor“). Návrh bol 10. marca 2016 doručený Okresnému súdu Bratislava I a 21. marca 2016 bol postúpený Okresnému súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“). Okresný súd uznesením sp. zn. 36 P 64/2016 z 3. júna 2016 návrh na nariadenie návratu maloletej zamietol a žiadnemu účastníkovi náhradu trov nepriznal. V odôvodnení uznesenia okresný súd uvádza najmä:

„Súd v konaní vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa, odporkyne, oboznámením sa s vyjadreniami právnych zástupcov účastníkov konania, ako aj: návrh navrhovateľa zo dňa 09.03.2016, list zo dňa 11.12.2015, rodný list maloletej spolu s prekladom, rozhodnutie súdu Veľkej Británie s úradným prekladom a osvedčením zo dňa 08.10.2015... správa ÚPSVR Prievidza, odbor sociálnych vecí a rodiny zo dňa 07.04.2016 o prešetrení rodinných pomerov na maloletú, hodnotenie maloletej vypracované Materskou školou, [REDAKOVANÉ] zo dňa 01.04.2016...“

V danom prípade nie je sporné, že dieťa malo bezprostredne pred svojim premiestnením matkou na územie Slovenskej republiky obvyklý pobyt v Londýne, na území Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska. Rovnako ani skutočnosť, že matka navrhovateľa o udelenie súhlasu s takýmto vycestovaním uskutočneným dňa 17.6.2015 nepožiadala, resp. ho matke neudelil, rovnako ani súd vo Veľkej Británii.

Vykonaným dokazovaním má súd preukázané, že Vrchný súd Veľkej Británie, oddelenie rodinného práva, priznal navrhovateľovi rodičovskú zodpovednosť 08.10.2015, po oprave 19.10.2015... Nebolo v konaní ani preukázané uzavretie akejkoľvek dohody o rodičovskej zodpovednosti k malol. [REDAKOVANÉ] medzi účastníkmi konania.

Teda v čase premiestnenia dieťaťa na Slovensko (17.06.2015), disponovala opatrovníckym právom len odporkyňa ako matka malol., ktorá mala z toho dôvodu právo určiť miesto pobytu dieťaťa Slovensku.

Pre posúdenie existencie opatrovníckeho práva na strane navrhovateľa je dôležité anglické právo z dôvodu, že v Anglicku malo malol. dieťa obvyklý pobyt aj v čase vzniku jeho neoprávneného zadržania v októbri 2015, a to vzhľadom na krátkosť času, ktorý uplynul od jeho odchodu z Anglicka, čo vyplýva aj z rozhodnutia Vrchného súdu v Anglicku.

Súd preto musel pristúpiť aj k skúmaniu podmienky, či bolo opatrovnícke právo navrhovateľa k malol. [REDAKOVANÉ] skutočne vykonávané, ak by nedošlo k zadržaniu.

Z uvedeného, hoci navrhovateľ pristúpil k úradnému riešeniu jeho rodičovskej zodpovednosti až po odchode odporkyne s malol. z Anglicka a spočiatku nemal o [REDAKOVANÉ] záujem, sa súd skôr priklonil k tomu, že navrhovateľ si svoje opatrovnícke právo k malol. [REDAKOVANÉ] do jej odchodu vykonával, a teda by ho, nebyť zadržania [REDAKOVANÉ] jej matkou na Slovensku, aj skutočne vykonával.

Jednou z podmienok, ktoré musí súd v zmysle článku 13 Dohovoru pri medzinárodnom únose malol. dieťaťa v zmysle Haagskeho dohovoru skúmať, je aj to, či maloletému dieťaťu nehrozí vážne nebezpečenstvo, že by návrat vystavil dieťa fyzickej alebo duševnej ujme alebo ho inak priviedol do neznesiteľnej situácie pre navrátenie malol. dieťaťa.

Súd nemal zo strany navrhovateľa za preukázané, a nebolo to ani tvrdené, zabezpečenie starostlivosti o maloletú [REDAKOVANÉ] v čase, keď je navrhovateľ v práci, poskytovania zdravotnej starostlivosti po jej návrate, ale predovšetkým existenciu

sociálnych väzieb v novom prostredí, do ktorého ju navrhovateľ hodlá umiestniť, a v ktorom pozná len navrhovateľa.

Súd nepovažoval vhodné navrátenie malol. do Anglicka hlavne kvôli jej naviazanosti na prostredie, v ktorom malol., ako aj na ľudí, s ktorými t.č. žije, čo dosvedčil kolízny opatrovník na základe šetrenia podniknutého v domácnosti matky malol., ako aj správy materskej školy, ktorú malol. navštevuje. Na základe uvedeného mal súd za to, že navrátením malol. do Anglicka by bola privedená do neznesiteľnej situácie, ktorá by ju negatívne poznamenala.“

4. Sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu podal odvolanie a navrhoval, aby odvolací súd uznesenie okresného súdu zmenil tak, že nariadi návrat maloletej. V dôvodoch podaného odvolania poukazoval najmä na tieto skutočnosti: „... súd dôsledne nevyhodnotil skutkové okolnosti v danej veci...“

Maloleté dieťa má vytvorené u navrhovateľa všetky podmienky k tomu, aby bola zo strany navrhovateľa zabezpečená náležitým spôsobom jeho starostlivosť a mohol tak realizovať priznané rodičovské práva vo vzťahu k maloletému dieťaťu.

Na bývanie vo Veľkej Británii je maloleté dieťa zvyknuté, takže nemôžu nastať také okolnosti, ktoré by mohli spôsobiť u maloletého dieťaťa psychickú ujmu spojenú s návratom na územie Veľkej Británie.“

5. Krajský súd uznesením sp. zn. 14 CoP 50/2016 z 21. novembra 2017 rozhodnutie okresného súdu potvrdil. Plne sa stotožnil so závermi okresného súdu a v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol: „V zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.“

Po preskúmaní veci na základe podaného odvolania zo strany navrhovateľa dospel krajský súd k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočný stav v danej veci, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s vtedy platným ustanovením §132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p.. Išlo

o ustanovenia vtedy platné podľa zákona č. 99/1963 Zb. – O. s. p.. S dôvodmi súdu prvej inštalácie sa krajský súd stotožňuje a na tieto poukazuje.

Pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľa považoval krajský súd za plne súladný záver súdu prvej inštalácie so skutkovým a právnym stavom o tom, že neboli dané podmienky pre návrat maloletého dieťaťa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] na územie Veľkej Británie, a to z dôvodu, tak ako na to správne poukazoval aj súd prvej inštalácie, že v čase rozhodnutia matky maloletého dieťaťa o presťahovaní sa s maloletým dieťaťom na územie Slovenskej republiky bola odporkyňa ako matka maloletého dieťaťa zapísaná ako jediný zákonný zástupca – rodič v rodnom liste maloletého dieťaťa. V čase premiestnenia dieťaťa na územie Slovenskej republiky dňa 17.06.2015, disponovala opatrovníckym právom len odporkyňa ako matka maloletého dieťaťa, ktorá mala z toho dôvodu právo určiť miesto pobytu dieťaťa na území Slovenskej republiky. Pokiaľ ide o rozhodnutie Vrchného súdu Veľkej Británie, oddelenie rodinného práva, tento priznal rodičovskú zodpovednosť navrhovateľovi dňa 8.10.2015, po oprave od 19.10.2015, pričom navrhovateľ dovtedy nebol zapísaný v rodnom liste maloletého dieťaťa ako jeho otec. Nebola preukázaná ani akákoľvek dohoda o rodičovskej zodpovednosti k maloletej [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] medzi účastníkmi konania ešte predtým, ako sa matka maloletého dieťaťa rozhodla presťahovať s maloletým dieťaťom na územie Slovenskej republiky.“

6. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že premiestnením maloletej z krajiny obvyklého pobytu došlo k zásahu do jeho práva na súkromie a rodinný život zaručeného v čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 dohovoru. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd vydal arbitrálne rozhodnutie, ktoré nemá oporu v zákone ani v Haagskom dohovore, pričom k možnosti aplikácie čl. 13 Haagskeho dohovoru nebolo vykonané žiadne dokazovanie.

7. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Krajský súd v Banskej Bystrici vo veci o nariadenie návratu maloletej do krajiny obvyklého pobytu vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod spisovou značkou 14 CoP 50/2016 svojim postupom porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd práva na spravodlivé súdne konanie (uverejnená pod č. 209/1992 Zb.), práva na ochranu pred neoprávneným

zasahovaním do súkromného a rodinného života zaručeného v článku 19 ods. 2 Ústavy SR a právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života zaručeného v čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21.11.2017, č. k. 14 CoP 50/2016-435, sa zrušuje a Krajskému súdu v Banskej Bystrici sa prikazuje, aby v konaní o nariadenie návratu maloletej do krajiny obvyklého pobytu vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod spisovou značkou 14 CoP 50/2016 konal.

Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 312,34 EUR, ktoré je Krajský súd v Banskej Bystrici povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

11. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

13. Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

III.

14. Sťažovateľ namieta, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a čl. 19 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 a čl. 8 dohovoru vydaním arbitrárneho rozhodnutia, ktoré nemá oporu v zákone ani v Haagskom dohovore, tým, že nebolo vykonané dokazovanie, ktoré by potvrdzovalo návrat maloletej nenariadiť, ako aj nedostatočnosťou, resp. absenciou odôvodnenia napadnutého uznesenia. Porušenie práva zaručeného v čl. 19 ods. 2 ústavy a v čl. 8 dohovoru odôvodňuje konaním matky maloletej, ktorá mu neumožňuje kontakt s maloletou, a následne poskytnutím ochrany matke vo forme napadnutého uznesenia.

15. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní veci je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným

právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 18/2018, II. ÚS 742/2017, II. ÚS 706/2017, I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. II. ÚS 18/2018, II. ÚS 742/2017, II. ÚS 706/2017, III. ÚS 53/2018, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

17. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia

bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (m. m. I. ÚS 241/07). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. II. ÚS 294/2015, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú. Článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku z 21. 1. 1999).

18. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu a konštatuje, že krajský súd v napadnutom uznesení v kontexte s uznesením okresného súdu dostatočne objasnil, z akých úvah pri aplikácii právnych noriem vychádzal, pričom jeho právne závery sú aj podľa názoru ústavného súdu založené na dostatočnom zistení skutkového stavu a sú výsledkom primeranej aplikácie a výkladu príslušných ustanovení Haagskeho dohovoru, nie sú arbitrárne ani zjavne neodôvodnené, a preto sú ústavne akceptovateľné a udržateľné. Napadnuté uznesenie krajského súdu sa podrobne zaoberá odôvodnením hrozby ujmy v prípade návratu maloletej, ktorej existenciu vyhodnotil z konkrétnych okolností nízkeho veku maloletej, jej prirodzenej naviazanosti na matku a prostredníctvom nej na prostredie, v ktorom matka žije, ktoré je aktuálne v Slovenskej republike, kde má momentálne vytvorené najlepšie podmienky na starostlivosť o maloletú.

19. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že medzi obsahom základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ústavy a čl. 6 dohovoru) a napadnutým uznesením krajského súdu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol rozhodnúť o porušení sťažovateľom označených práv. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ odvíja porušenie práv podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 1 dohovoru od porušenia základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie (*„...konaním matky bolo zasiahnuté do jeho práva na súkromie a rodinný život... konaním porušovateľov bola poskytnutá ochrana... matke, ktorá celý stav spôsobila...“*).

Keďže ústavný súd sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie odmietol ako zjavne neopodstatnenú, konštatoval, že v takom prípade nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, o ďalších nárokoch v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2018